

Пускай идутъ цари земные
 Съ толпами войновъ своихъ...
 И самъ создатель съ лазурнаго чертога
 Съ своими херувимами и серафимами
 Затрѣпеталъ бы передъ меня —

Она моя, она моя . . .

Тази „она“ — не е никоя друга, освѣнъ Пеша. Всѣки пжтъ, когато другаритѣ Ботйови задирали поета и му продумвали за първо либе, той пѣлъ:

„Кто вырвѣтъ у меня
 Красоту природы?...“

„Никто!“ — съ страшна сила имъ поетѣтъ отговарялъ. Той е взелъ пародията, ако не се лъжа, изъ Лермонтовия „Демонъ“, ала да би нѣкой си позволилъ да оскверни неговата свѣтая святихъ, той не би избѣгналъ рискътъ на Пушкина...

Онѣзи, които умѣятъ да четатъ, тѣ ще опрѣдѣлятъ мѣстото на горнята пародия въ живота на единъ двадесетъ годишенъ поетъ. Но оние, които умѣятъ и да разбиратъ — тѣ ще видятъ, че чувствения миръ у поета е подчиненъ на една система отъ идеи, и на едно по-висше съзнание. Нашата теза има въ своя полза цѣла грамада отъ факти, както и изповѣдъта на поета — „До моето първо либе“.

Ботйовъ обича първото либе до гробъ; вече баща, той купнѣе да го види съ дружина хайдути, кондисалъ надъ Алтжнѣ Калоферъ. Този купнѣжъ е единъ фактъ.

Ако ли, мале майнольо
 Живъ и здравъ стигна до село,
 Живъ и здравъ съ байрякъ въ ржка,
 Подъ байрякъ лични юнаци...
 О, тогазъ майко юнашка;